

tænkning siges det, at Sindssyge er anerkendt Skilsmissegrund i Norge, Sverige og til Dels i Svejts, medens denne Skilsmissegrund er ukendt i de fleste øvrige europæiske Lande. Hertil kommer, at Svejts's Lovgivning tillige kræver, at Sygdommen skal være uhelbredelig, medens man her kun taler om „rimelig Udsigt til varig Helbredelse“. De skandinaviske Lande er saaledes foreløbig Eneindehaver af denne Brutalit. Omtrent lige saa uheldig forekommer § 115 mig. Den angiver Frihedsberøvelse i to Aar som Skilsmissegrund. Jeg forstaaer ikke denne Tidsfrist. Var en i den offentlige Mening vanærende Handling Skilsmissegrund, var der dog Konsekvens deri; men det forekommer mig lidet smommeligt og lidet overensstemmende med det smukke Troskabsprincip i § 39 at give den her nævnte Ret til Skilsmisse. Og hvis nu Forbryderen benaades inden to Aar, vil Skilsmissen jo ikke være lovlige.

Ved al Skilsmisse og særlig ved Skilsmisse af de to nævnte Arter kommer ogsaa Hensynet til og Forsørgerpligten overfor Børnene. I de nævnte Tilfælde vil den ene Ægtefælle være afskaaret fra at deltage i Bestemmelser om Børnenes Forhold. Og man kan da ikke overlade den utro Part alene sammen med Overøvrigheden at bestemme, hvorledes Børnenes Opdragelse skal foregaa. Det er i øvrigt §§ 54—63, der omtaler Reglerne om Forældremyndigheden. Allerede i Kommissionsudkastet af 1913 findes en Omtale af Børnenes Stilling ved Skilsmisse, nemlig i Kommissionsbetænkningens § 70. Den mener jeg paa ganske god Maade løser hele dette vanskelige Spørgsmaal om Børnenes Stilling under Skilsmisse. Men Paragraffen er gaaet ud paa det oprindelige Sted og er delvis indsat i Lovforslagets § 58, dog saaledes at sidste Punktum af Kommissionsudkastet er gaaet ud. Der staaer i sidste Punktum i Kommissionens Udkast: „Over hvert Barn skal Forældremyndigheden udelt tilfalde den ene af Ægtefællerne“. Dette er ikke taget med, og det finder jeg meget uheldigt, da nemlig denne Bestemmelse tager Sigte paa, at Børnene ikke skal komme til at lide under modstridende Paavirkninger.

Finder jeg Paragraffen angaaende Børnenes Forhold ved Skilsmisse god, saa finder jeg de Bestemmelser om Børnenes Forhold, som findes i § 55, aldeles utiladelige, aldeles uværdige. Naar man i den tidligere Lovgivning har givet Faderen i Ægteskabet afgørende Ret i Tilfælde af Uenighed om Børnene, er det vel for at

opveje de Rettigheder, som man har givet Moderen over de udenfor Ægteskab fødte Børn, thi i disse Tilfælde gaar man saa langt, at man fraskriver Barnet enhver Slægtskabsforbindelse med Faderen, man gaar saa langt, at man nægter Barnet Arv, ja, man nægter det endogsaa Faderens Navn. Dette finder jeg er ganske usømmeligt, særlig finder jeg det ganske usømmeligt i det Tilfælde, som omhandles i § 2, og jeg kan kun glæde mig over, at saa godt som alle de Damer og Herrer, der har udtalt sig om dette Punkt, har krævet, at Barnets Ret i allerhøjeste Grad skal varetages. Jeg skal her minde om den norske Lovgivning paa dette Omraade. I den norske Lov om Børn, hvis Forældre ikke har indgaaet Ægteskab, staaer der i § 2: Opfostringen bør ske under Hensynet til den bedst stilledes økonomiske Kaar. Her er der givet Barnet den bedst mulige Ret, den bedst mulige Adgang til Opdragelse, og jeg vil henvise det Udvalg, der faar med denne Sag at gøre, til den norske Lovgivning, specielt overfor Børnene. Men skulde nu de foreslaaede Regler om den lige Forældreret føre til en ensartet Ret for det udenfor Ægteskab fødte Barn saavel overfor dets Moder som overfor dets Fader, mener jeg, at vi var kommet langt frem, men at lægge Forældremyndigheden i tredje Mands Haand, saaledes som § 55 stiller i Udsigt, forekommer mig meget uheldigt. Vi har nemlig en Ventil, vi har Værgeraadsløven for de ulykkeligt stillede og forsømte Børn. Fører Uenigheden mellem Forældrene til, at Barnet forsømmes, kan vi altid falde tilbage paa Værgeraadsløven, derfor mener jeg, at denne Paragraf slet ikke burde ind i Lovforslaget.

Der er ogsaa et andet Forhold, der gør, at § 55 i hvert Fald bør forandres. Maa jeg her lige nævne, at jeg er glad ved, at Kommissionsbetænkningens § 19, som omhandler tjenestegørende militæres Ægteskab, er udeladt. Jeg vilde have været lige saa glad for, at § 18, der omhandler Børn af Ægtefæller af forskellige Trossamfund, var blevet udeladt, hvis man ikke havde § 55. Men at det skal overlades til Trediemand at afgøre, i hvilken Tro Børn af Forældre af forskellige Trossamfund skal opdrages, hvis der bliver Uenighed derom, synes jeg maa kaldes ganske uanstændigt.

Endelig er der det Kapitel i Lovforslaget, som de fleste Talere har beskæftiget sig med, nemlig Kap. 4, der handler